

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: J. K.**, nar. „X“, bytem „X“, t.č. bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.11.2014, č.j. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 25.11.2014, č.j. „X“, kterým bylo změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9.7.2014, č. „X“ tak, že se žalobci od 11.4.2014 přiznává invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 10.005,- Kč měsíčně a od 10.12.2014 se výše tohoto invalidního důchodu snižuje na invalidní důchod pro invaliditu II. stupně ve výši 6.173,- Kč měsíčně.

Žalobce v žalobě uvedl, že posudková lékařka žalované nebyla dostatečně kvalifikovaná pro posouzení jeho zdravotního stavu, když jak sám zjistil – její aprobaci je otorhinolaryngologie, jež se jeví pro zpracování zdravotního posudku v dané věci jako nedostatečná. Lékařka nedostatečně zhodnotila jeho celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity a bez podrobnějšího vyšetření určila, že je schopen práce. Žalobce přitom prodělal velmi těžkou mozkovou mrtvici s provalením do komor a následně pak infekci, v důsledku které mu musela být vyměněna srdeční chlopeň. Jeho současné denní aktivity jsou velice omezeny, není schopen vykonávat pracovní činnost, kvůli mrtvici má

pravé oko z poloviny slepé, nepamatuje si události před mrtvicí, stále zapomíná a zaměňuje některé názvy věcí. K těmto skutečnostem však posudková lékařka nepřihlédla. Dle žalobce by mu proto měl být přiznán invalidní důchod III. stupně, a to již od data 14.12.2013, které je třeba považovat za rozhodné ve vztahu ke vzniku jeho invalidity. V souvislosti s tím žalobce navrhnul, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že je při svém rozhodování vázána odborným lékařským posudkem, který v případě žalobce stanovil míru poklesu jeho pracovní schopnosti o 70 %, a to v souladu s předchozím posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení Tábor. Vzhledem k posupnému zlepšení a stabilizaci zdravotního stavu však od 3.11.2014 činí pokles žalobcovy pracovní schopnosti toliko 50 %, jenž odůvodňuje snížení invalidity z III. na II. stupeň. Nicméně vzhledem k tomu, že rozhodujícím kritériem pro rozhodnutí v dané kauze je posouzení zdravotního stavu žalobce, žalovaná navrhla, aby soud nechal vypracovat srovnávací posudek a v souladu s jeho závěry pak ve věci dle svého uvážení rozhodnul.

Při soudem nařízeném jednání žalobce zopakoval své předchozí námítky. Zdůraznil, že je jeho zdravotní stav stále trvale zhoršený a není schopen vykonávat žádnou práci. Současně ke zpracovanému posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (vizte níže) uvedl, že dle jeho názoru nedošlo k dostatečnému posouzení všech předložených lékařských zpráv, neboť má problémy fungovat v běžném životě a neustále potřebuje pomoc své partnerky. Pověřená pracovnice žalované setrvala na svém stanovisku.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 20.5.2014 byl posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Táboře, MUDr. J. K., vypracován posudek o invaliditě žalobce, jehož závěrem bylo zařazení zdravotního postižení jmenovaného do kapitoly VI., položky 1d přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 70 % s počátkem invalidity ke dni 11.4.2014. Na základě tohoto posudku vydala Česká správa sociálního zabezpečení dne 9.7.2014 rozhodnutí, jímž žalobci od 11.4.2014 přiznala invalidní důchod pro invaliditu III. stupně v částce 10.005,- Kč měsíčně. Po námítkách žalobce proti stanovení data počátku vzniku

invalidity, kdy žalobce uvedl, že rozhodná událost nastala již dne 14.12.2013, nechala žalovaná dne 3.11.2014 prostřednictvím posudkové lékařky, MUDr. V. M., vypracovat další posudek o invaliditě, dle jehož závěrů se v případě žalobce od 14.12.2013 do 10.4.2014 nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, od 11.4.2014 do 2.11.2014 byl žalobce uznán invalidním invaliditou III. stupně se zařazením zdravotního postižení do kapitoly VI. položky 1d přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 70 % a od 3.11.2014 byl žalobce uznán invalidním invaliditou II. stupně se zařazením zdravotního postižení do kapitoly VI. položky 1c přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50 %. Na jeho základě pak žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila tak, že od 11.4.2014 žalobci přiznala invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 10.005,- Kč měsíčně a od 10.12.2014 výši tohoto invalidního důchodu s ohledem na zlepšení žalobcova zdravotního stavu snížila na invaliditu II. stupně na částku 6.173,- Kč měsíčně.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se

zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění platí, že pokud se zjistí, že nárok na důchod nebo na jeho výplatu zanikl, důchod se odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

V projednávané věci bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, že se žalobci od 11.4.20014 přiznává invalidita III. stupně a od 10.12.2014 se mu přiznává invalidita II. stupně.

Protože jedním z předpokladů pro nárok na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, bylo třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u něj činil nejméně 35 %.

Mezi účastníky je nesporné, že této míry žalobkyně dosahuje, tedy že je invalidní. Sporným zůstává ovšem v jakém stupni invalidity. V souladu s § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. V. M., která učinila závěr o změně pracovní schopnosti žalobce z invalidity III. stupně na invaliditu II. stupně. Žalovaná se v řízení mimo jiné zabývala i stížností žalobce na postup této lékařky při posuzování jeho zdravotního stavu, kdy tuto stížnost neshledala důvodnou, neboť dotyčná lékařka splňovala kvalifikační předpoklady stanovené zákonem č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání. Tento závěr považuje soud za dostatečně odůvodněný. Soud se nicméně se závěrem lékařky o posouzení zdravotního stavu žalobce nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „Komise“ nebo „posudková komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato komise se sídlem v Ústí nad Labem nově posoudila celkový stav žalobce a také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou Komisí soud zjistil, že jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 9.7.2015. Žalobce byl jednání komise přítomen. Přímou při jednání komise byla rovněž vyšetřen

odborným lékařem z oboru neurologie, MUDr. P. K. Z posudkové dokumentace je patrné, že Komise při posuzování vycházela z nálezu obvodního lékaře žalobce, MUDr. H. ze dne 30.4.2014, zprávy z hospitalizace na neurologickém oddělení, prim. MUDr. K. V., do 10.1.2014, zprávy z hospitalizace na interním oddělení, prim. MUDr. M., do 25.4.2014, neurologického nálezu MUDr. K. ze dne 11.4.2014, nálezu ambulance pro infekční choroby MUDr. V. ze dne 16.9.2014, kardiologického nálezu MUDr. K. ze dne 7.10.2014, neurologického nálezu MUDr. K. ze dne 15.10.2014, psychologického vyšetření Mgr. B., klinické psycholožky, ze dne 23.10.2014, ortopedického nálezu MUDr. S. ze dne 3.11.2014, neurologického nálezu MUDr. K. ze dne 15.1.2015, konzultace zdravotního stavu žalobce dle doložené zdravotnické dokumentace se specialistou v oboru kardiologie, prim. MUDr. B. dne 7.5.2015 a vyšetření žalobce při jednání posudkové komise odbornou lékařkou z oboru neurologie, MUDr. K. dne 9.7.2015.

Komise zjistila, že od 14.12.2013 do 10.4.2014 se u žalobce nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav – jednalo se o akutní stav, jenž sice byl nepříznivý, ale nesplňoval podmínku dlouhodobosti. Po akutní příhodě se totiž předpokládá vývoj stavu a nelze proto hodnotit budoucí přetrvávající pokles pracovní schopnosti. Od 11.4.2014 bylo již možné stav žalobce považovat za stabilizovaný a za dlouhodobě nepříznivý, s poklesem pracovní schopnosti o 70 % a se zařazením zdravotního postižení do kapitoly VI. položky 1d přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. Ode dne 3.11.2014 je však evidováno zlepšení zdravotního stavu žalobce, který je sice i nadále třeba považovat za dlouhodobě nepříznivý, avšak odpovídá toliko invaliditě II. stupně, se zařazením zdravotního postižení do kapitoly VI. položky 1c přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50 %. Za hlavní příčinu změny je třeba považovat zlepšení neurologického nálezu žalobce i zlepšení v případě diagnostikovaného organického psychosyndromu – kognitivní deficit je pouze mírný, s aktuálním výkonem intelektových schopností při dolní hranici průměru. Antibiotická léčba je ukončena, zánětlivé parametry stabilizovány, stav po implantaci bioprotézy v aortální pozici taktéž, celková výkonnost srdečního svalu je velmi dobrá. Z hlediska kardiálního postižení by proto stav žalobce odpovídal nejvýše I. stupni invalidity. Z neurologického hlediska se procentní hodnocení pohybuje při dolní hranici rozmezí 40 – 60 %, s ohledem na srdeční a jiná onemocnění byla proto zvolena střední hodnota, tj. 50 %. Žalobce je schopen vykonávat výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na fyzické a duševní schopnosti a invalidita u něj proto od 3.11.2014 dosahuje toliko II. stupně.

Soud uvádí, že se s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ztotožnil, když za daného stavu věci neshledal potřebu, aby bylo provedeno další dokazování v podobě vypracování dalšího revizního posudku jinou posudkovou komisí, případně v podobě znaleckého zkoumání zdravotního stavu žalobce. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a nadto se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal při jednání a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. února 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová